

ZPRAVODAJ NÁRODNÍHO BRATRSKÉHO SPOLEČENSTVÍ SFŘ

ČÍSLO 5

PROSINEC 2016

Uvnitř naleznete: **Z** jednání národní rady; **K**alendárium; **N**ové MBS; **P**ouť na Hrádek u Vlašimi; **F**rantiškánské misie v Uherském Hradišti; **P**ouť do Assisi; **B**enjamin Vail; **H**ospic Lysá nad Labem; **R**oční kalendář SFŘ; **M**odlitební úmysly 2017; **V**ýročí profese

Pokorně se skloňme ...

Draží bratři a sestry,
prožíváme adventní dobu, dobu očekávání příchodu našeho Spasitele na tento svět.

Jsem z kraje sv. Antonína, kam si mě moji rodiče přivezli z porodnice do malé vesnice pod Svatým Antonínkem. Dovolte mi krátké adventní zamyšlení se sv. Antonínem.

Sv. Antonín často mluvil o tom, že Kristus je pravé slunce. Znamením na slunci, o kterém mluví evangelium, je tedy pět ran na Kristově těle. Tyto rány se jakoby přimlouvají u Otce, aby nám vyprosily milosrdenství.

Kristus stojí vždy na straně chudobných. Pouze chudobní, tedy pokorní, přijímají radostnou zvěst, protože pouze to, co je vyprázdněné, je schopné přijmout to, co se do něho nalévá. Sv. Antonín připodobňuje chudobu k poušti, kde je nedostatek hmotných věcí. Chudobným připomíná, co Pán přislubuje slovy proroka Izaiáše, že totiž poušť promění v místo radosti.

Za velekněžství Annáše a Kaifáše, ozvalo se na poušti Boží slovo Zachariášovu synu Janovi. A on šel do celého jordánského kraje, hlásal křest pokání na odpuštění hříchů (Lk 3, 2-3). Kde je poušť, tam je Slovo.

O Slavnosti Narození Páně sv. Antoci, oslavuje Matku. Přitom nezapomíne si Boží Syn zvolil pro spásu „znamením“. Jeho pokora a chudoba čele a na ruce každého věřícího. něho kajícího, jenž se stal malým, očích, nahým a chudobným pro Krista. A jak prožíval Vánoce sv. František? Tomáše z Celana se dočítáme: Franti-Dítěte, které se narodilo v Betlémě. V nesli seno a přivedli i vola a oslíčka. na chudoba, zvelebena pokora a z

lém. Lidé se sem scházejí a naplňuje je z obnovené tajemné události nová radost. Les zní písněmi a od skal se odráží jásot. Bratři zpívají, přinášejí tak Bohu náležitou chválu. Boží světec stojí u jesliček, vzlyká bolestí a zároveň je proniknut svatou zbožností a podivuhodnou radostí.

Pokorně se skloňme u jesliček, jak vybízí sv. František. Ať naše srdce - coby jeho děti ve františkánské rodině - trvale přebývají tam, kde je uctěna prostota, povýšena chudoba a zvelebena pokora.

Přeji Vám všem i Vaším blízkým radostné a požehnané vánoční svátky! Do nového roku 2017 Vám přeji zdraví, hojnost Božích milostí, abyste lásku, radost, pokoj a dobro mohli plnými hrstmi šířit do svého okolí.

nín jása v Synovi, děkuje miná na slabost a chudobu, člověka. Dítě Ježíš je mají být „znamením“ na Děťátko je obrazem obrácepokorným a ničím ve svých tovu lásku.

V Prvním životopise 85, šek chtěl oslavit památku Grecciu postavili jesle, přiJe uctěna prostota, povýšeGreccia se stává nový Bet-

Vaše sestra
Hana Brigita Reichsfeld
národní ministryně OFS

Kalendárium SFŘ

25. 12. 2016	Hod Boží vánoční
1. 1. 2017	Matka Boží, Panna Maria
6. 1. 2017	Zjevení Páně
7. 1. 2017	Tříkrálové setkání v kostele sv. Anežky v Praze na Spořilově
27. - 29. 1. 2017	setkání ministrů MBS a animátorů SFŘ v Brně
2. 2. 2017	Uvedení Páně do chrámu
10. - 15. 2. 2017	duchovní obnova SFŘ na Velehradě
18. 2. 2017	zasedání NR v Brně
1. 3. 2017	Popeleční středa
4. 3. 2017	Františkánská pouť na Svatou Horu u Příbrami
17. - 18. 3. 2017	jarní formační seminář SFŘ v Praze v Křesťanském domově mládeže u sv. Ludmily

Seznam příloh Zpravodaje:

- Laetitia Vera - formační příloha
- Formáček
- foto z akcí – Cesta sv. Františka, Pout' do Assisi
- pozvánka na setkání ministrů MBS a animátorů SFŘ v Brně + program
- pozvánka na jarní formační seminář
- pozvánka na Tříkrálové setkání

Zápis ze zasedání NR NBS SFŘ v ČR

konané 3. 12. - 4. 12. 2016 v Brně u kapucínů

Zasedání se zúčastnili: za Národní radu všichni členové:

ministr Mgr. Hana Brigita Reichsfeld, zástupce ministra Ing. Jaroslav Antoš, formátor JUDr. Václav Němec, sekretář Luboš Kolafa, ekonom Markéta Strašíková, zástupce do mezinárodní rady Marie Magdalena Janáčková, člen rady Jana Heroutová, zástupce 2 do mezinárodní rady Benjamin Vail

Hosté: Zdeňka Nečadová z MBS Jihlava, Martin Pikeš z MBS Sušice.

Za konferenci duchovních asistentů: P. Karel Koblížek, OFMConv., P. Zdeněk Rafael Budil, OFMCap., P. Antonín Klaret Dąbrowski OFM

Po zahájení, úvodním sdílení a modlitbách jsme projednali tyto body programu:

1. Volba nového člena NR do uvolněné služby na dobu do příští národní volební kapituly. Služby v národní radě se z rodinných důvodů vzdala Lucie Mondeková.

Bylo osloveno 5 členů SFŘ. Kandidaturu přijali dva: Zdeňka Nečadová z MBS Jihlava a Martin Pikeš z MBS Sušice. Zdeňka Nečadová už v NR pracovala jako sekretářka a nyní je koordinátorkou redakčního týmu. Martin Pikeš je dlouholetým členem františkánské mládeže v ČR, absolvoval Dvouletý animátorský kurz v DCM pro práci s mládeží. V SFŘ je členem dva roky.

Tajná volba: Hlasujících bylo všech 7 členů NR

Hlasování: Zdeňka Nečadová. pro 4 hlasy
Martin Pikeš pro 2 hlasy
jeden hlas neplatný

Závěr:

Novým členem Národní rady byla zvolena Zdeňka Nečadová, která službu přijala. Bude patronem všech MBS po Lucii Mondekové a dále sloužit jako koordinátorka redakčního týmu.

Martin Pikeš bude pracovat jako koordinátor týmu pro mládež. Je pověřený jako zástupce NR pro práci

s mládeží. Dle potřeb může být hostem na zasedání Národní rady.

2. Vizitace a volby MBS

Sekretář předal plán vizitací na rok 2016 až 2017 všem členům NR. Dále byli členové NR informováni o návštěvách v MBS od minulého zasedání NR.

Jednalo se o MBS: Uherské Hradiště, Sokolov, Sušice, Brandýs nad Labem, Jihlava, Český Těšín, Blažovice, Jablunkov, Krnov, Přerov, Jilemnice, Červený Kostelec.

Národní rada rozhodla o změnách v patronaci NR pro MBS:

v **MBS Čeladná** má patronaci Jaroslav Antoš, v **MBS Olomouc Rodiny** má patronaci Hana Brigita Reichsfeld, v **MBS Liberec** má patronaci Jana Heroutová.

Hana Brigita Reichsfeld informovala o volbách do NR na Slovensku.

Dále jsme vyslechli informace o třech nově vznikajících společenstvích.

Společenství Brno Minorité: pod vedením bratrů z kláštera Minoritů vstoupilo několik manželských dvojic do SFŘ. Z pověření NR zajišťuje formaci Marie Hustáková.

Bratr Lev Eliáš OFMCap. **dojíždí ke dvěma manželským pářím z Brumov – Bylnice**, ke kterým se přidali další zájemci. V minulosti manželé Jiříčkovi a Štřelcovi dojížděli do MBS Olomouce rodiny.

Další samostatné společenství vzniká v Ostrožská Lhotě. NR pověřila k formaci společenství Hanu Brigitu Reichsfeld.

Závěr: Národní rada schválila změny v patronaci MBS a schválila patronaci nově vzniklých MBS zastupujících Národní radu.

Dále byla předložena informace z **MBS Uherské Hradiště – sestra Klára Šubrtová** vážně onemocněla a v závěti se rozhodla darovat Sekulárnímu františkánskému řádu byt 2+1 v centru Uherského Hradiště, protože nemá přímé dědice.

NR byla seznámena s rozhodnutím sestry Jaromíry Kláry Šubrtové z MBS UH, že učinila náš řád dědicem celé její pozůstalosti. Zároveň byla NR seznámena s jejím přáním, aby z finanční částky nabyté prodejem bytu prostřednictvím SFŘ a to katolické rodině, byly vyplaceny jí konkrétně určené částky jejím dvěma praneterím. MBS Uherské Hradiště se zavázalo zařídit její pohřeb, dle jejího přání.

Závěr: Národní rada vzala s vděčností na vědomí závěť sestry Šubrtové z MBS Uherské Hradiště a velmi si toho váží.

3. Zpráva z Františkánských misí 2016

Tři členové SFŘ se účastnili přímo ve službě týmu misí. Misí se dále průběžně účastnili sekulární františkáni z Uherského Hradiště. Misie v kraji, kde je hodně věřících, byla pozhnaná, protože věřící lidé říkali, že jejich víra byla posílněná a jejich setkání s Pánem bylo obnoveno. Osloveni byli i mladí nevěřící lidé a Pán je přijal s milosrdenstvím.

4. Zpráva z podzimního formačního semináře

Semináře se zúčastnilo 30 bratrů a sester. V pátek večer proběhlo sdílení o pouti SFŘ v Assisi. V sobotu přednášela sestra Ludmila Siarda Trochtová na téma Kajícnost a obrácení. Po programu následovala diskuze. Po obědě Václav Němec objasnil články národních stanov o správě bratrských společenství.

5. Zprávy z týmů SFŘ v ČR

V rámci subsidiarity, kterou doporučuje mezinárodní rada – tedy přenášet co nejvíce úkolů a iniciativy do MBS - národní rada rozhodla o vzniku dalšího dvou týmů. Tým oblastní služebníci a týmu pro mládež.

Tým Oblastní služebníci

Služebníci z jednotlivých oblastí mají za úkol spolupracovat s okolními MBS na formaci, duchovních obnovách pro místní MBS, místní poutích a pod. Jejich úkolem je také informovat okolní MBS o akci a dále hledat a zajišťovat duchovního asistenta z I. řádu pro obnovu, především ze seznamu místních duchovních asistentů. Pověřují své spolupracovníky organizací a financováním akce. Dalším úkolem oblastních služebníků bude pracovat na větší spolupráci a soužití v okolních MBS podle vlastních nápadů a iniciativy. Veškeré akce je však dobré plánovat mimo termíny akcí Národní rady.

Zatím Národní rada počítá se službou v oblastech, které již takto spolupracují. Jedná se o tyto a národní radou pověřené služebníky:

Olomouc - oblastní služebník Marcela Řezníčková,

Jižní Morava, Sv. Antoníněk – oblastní služebník Hanka Brigita Reichsfeld,
Čechy (zatím diecéze Pražská, Českobudějovická a Plzeňská) - oblastní služebník Luboš Kolafa,
Opavsko – oblastní služebník bude dodatečně pověřen Národní radou.
Národní rada přivítá další návrhy na vytvoření oblasti včetně návrhu na oblastního služebníka.

Závěr: NR pomůže jmenovaným služebníkům se zveřejněním a propagací akcí a případnou koordinací.

Služebníci oblastí nebudou mít koordinátora týmu, ale jako jednotlivci budou součástí týmů, které rada koordinuje. Kontaktní osobou pro zveřejnění a propagaci akcí bude sekretář Luboš Kolafa (sekretar@kolafa.name). V budoucnosti by bylo praktické a vhodné, aby podávali Národní radě referenci o své službě, psali zápisy z oblastních akcí do Zpravodaje NBS (ZpravodajSFR@seznam.cz) a informovali před každým zasedáním NR o plánovaných akcích kvůli případné koordinaci kalendářů s kalendářem Národní rady. Přednost mají akce Národní rady. Služebníci se mohou účastnit také některých bodů zasedání NR a akcí Národní rady pro týmy.

Tým pro práci s mládeží

Koordinátorem týmu byl Národní radou schválen a ustanoven **Martin Pikeš**.

Martin Pikeš zašle ministrům MBS prosbu o adresy mladých, kteří stojí o kontakt s františkánskou mládeží. Jednotlivci, co se přihlásí, budou seznáni na setkání. Martin zajistí duchovní doprovázení a spolupráci s Národní radou a s prvním řádem, který nabízí zavedené duchovní obnovy pro mládež. Do týmu se hlásí Marie Hustáková. Pomoc přislíbila i mezinárodní rada.

Závěr: NR považuje práci s mládeží za prioritní.

Zprávy od koordinátorů týmů:

Tým Přítomnost SFR ve světě - Jiří Šenkýř:

Zástupcem týmu v NR byla schválena Markéta Strašíková.

Tým redakční - Zdeňka Nečadová:

Termín uzávěrky pro příspěvky do Zpravodaje je vždy týden po zasedání NR. Zdeňka Nečadová zajistí zaslání 5 bratřím a sestrám Zpravodaj v tištěné podobě a jeho archivaci.

Překladačský tým - Magdalena Janáčková:

Zajistí překlady oběžníku č 22 a 23. z generálních konstitucí a Rituál pro františkánskou mládež.

Formační tým - Václav Němec: Plán na jarní seminář v Praze: 17.-18.3.2017 KDM. Program jarního semináře: V pátek 16:30 mše svatá v kostele. Ubytování a snídani si zajišťuje každý sám, oběd a večere NR (viz přihlášky na webu, hlásit formátorovi NR účast, oběd, večeri). V sobotu program od 8:00, hlavní přednáška na téma papežské encykliky Laudato si - bratr Lubomír Mlčoch, po obědě setkání s Národní radou a diskuze.

6. Zpráva z jednání o situaci ohledně užívání hrobových míst na Olšanských hřbitovech v Praze

Informace o průběhu jednání od minulé NR: Proběhlo jednání v Praze. Účastnili se Hanka Brigita, Václav a JUDr. Klára Myslíková MBS Spořilov a další.

Rozhodnutí ze setkání v Praze: Oslovit společenství v Praze ohledně používání hrobového místa Ministr Hanka Brigita později po jednání obdržela tyto **odpovědi z pražských MBS** (zapsáno jen stručně, ostatní doloženo písemně pro potřeby dalšího jednání)

MBS Černošice – jsme pro ponechání hrobového místa. Jsou ochotni finančně pomoci.

MBS PMS – jsme pro ponechání hrobového místa. Zaplatili na 10 let, budou se o hrob i nadále starat

MBS PMA se nevyjádřila

MBS Praha Krč se nevyjádřila

MBS Praha sv. Josef se nevyjádřila

MBS Praha Spořilov – jsme pro ponechání místa. Navrhujeme národní radě vytvoření bankovního podúčtu Národní rady, kam budou moci přispívat MBS z Prahy k uhrazení poplatků, oprav a dalších služeb spojených s hrobovým místem.

Bratr Václav: Bude třeba zajistit péči o hrobová místa, pohřbívání v nich a platbu Pražské správě hřbitovů za její služby konkrétním projednáním v MBS SFR PMS, které by hlasováním mělo rozhodnout o zajišťování těchto služeb dle doporučení ostatních pražských MBS.

Zápis hlasování o vlastnictví hrobového místa národní radou SFR v ČR

Formulace k tajnému hlasování národní rady: **Přihlásit se k vlastnictví hrobového místa: Ano/ne ?**

Hlasovací právo má: 8 členů národní rady. Hlasovací lístků bylo rozdáno a odevzdáno 8.

Průběh hlasování: 8 členů hlasovalo pro ANO.

Závěr:

Národní rada souhlasí s vlastnictvím hrobového místa v Praze Olšany.

Národní rada pověřila Národní ministryni, aby vstoupila do jednání s Pražskou správou hřbitovů o způsobu vyřešení vlastnictví hrobového místa a uzavření příslušné smlouvy.

7. NR schválila kalendář akcí na rok 2017 – viz. Příloha Zpravodaje.

8. Československé setkání koordinátorů Pastorce povolání: 23. - 26. ledna na Velehradě
Národní rada na toto setkání vyšle zástupce za SFR.

9. Seminář ministrů MBS a animátorů SFŘ: 27. – 29. leden 2017 v Brně v Petrinu
Předběžný program semináře : Br. Radek Návrátil OFMCap. List sv. Františka ministroví. Archiv terciářů pro 800 let SFŘ v ČR – jak pořídit záznamy zkušeností. Pracovní skupinky pro týmy.

10. Duchovní obnova SFŘ: 10. - 15. únor 2017, Velehrad pod vedením Jeffa Scaldwela. Přihlášky jsou už nějaký čas na webu sfr.cz. Přihlášených z ČR je již více jak polovina. Míst je celkem 50.

11. Zpráva o hospodaření za období od minulého zasedání NR a za rok 2016

Ekonomka Markéta Strašíková informovala o příspěvcích z MBS. Některé příspěvky nelze identifikovat, protože odesílatelé nenapsali variabilní symbol MBS a ani nedali informaci ve zprávě od banky. Ekonomka vypracuje zprávu o hospodaření za celý rok pro mezinárodní radu – výroční zprávu do semináře ministrů a dále rozpočet na rok 2017 do zasedání Národní rady 18.2.2017 ke schválení Národní radou.

12. Vydání knihy P. Patricka Crasty OFMCap.: Duchovní doprovázení

NR schválila odběr 300 ks pro SFŘ v ČR v celkové ceně 27.000,- Kč. Kniha bude k prodeji na seminářích a poutích. Nebo si o ní lze napsat na info@sfr.cz.

13. Plánované vydání knihy k 800. výročí SFŘ (pracovní název) v roce 2021-22

Informace o knize budou na semináři ministrů a týmů v lednu. Ministři z MBS by měli postupně dodat zkušenosti, které už jsou sepsané z dřívější doby – adresa bude upřesněna. O historii SFŘ v ČR se lze zatím dočíst ve zkrácené podobě na wikipedii.cz, kde národní rada už publikovala historickou práci Františka Reichla (na wikipedii: Dějiny Sekulárního františkánského řádu v Česku).

14. Kandidáti do NR 2018 – 2021

NR prosí ministry MBS, aby během roku 2017 intenzivně hledali kandidáty do Národní rady pro období 2018-2021. Zejména je potřeba nahradit ekonomku řádu, která již slouží čtvrté období. Stále se hledají další překladatelé do překladatelského týmu.

15. Různé

Hana Brigita Reichsfeld přečetla dopis generálního ministra Řádu menších bratří a kustoda Svaté země: Děti se modlí za mír. Dopis byl rozeslán všem ministrům.

Ze zápisu zasedání Národní rady sestavil Luboš Kolafa, sekretář.

Schválila:

4. 12. 2016

národní ministryně Mgr. Hana Brigita Reichsfeld

Po cestě svatého Františka v Blahutovicích u Oder

Ráda bych se za opavské společenství SFŘ a také rodin podělila o velmi pěkný zážitek, který jsme mohli prožít. Od naší sestry Hanky Brigity jsme dostali mail s pozvánkou na Pout' po Cestě svatého Františka v Blahutovicích u Oder.

Někteří z nás se opravdu na tuto pout' vydali i s našimi dětmi a nemuseli jsme litovat. Čekalo nás milé přivítání pana Karla Glogara ze spolku „Bayerův odkaz“ na dvoře bývalého kláštera a následovala asi pět km dlouhá procházka po okolí. Během této cesty jsme se zastavili na osmi zastaveních, která jsou motivována Chvalozpěvem stvoření sv. Františka. Každé toto zastavení je velice pěkně uzpůsobené podle svého námětu (slunce, oheň, voda, atd.) a jsou zde i texty k zamyšlení. Je to opravdu cesta, kterou můžete pojmout jako vycházku v přírodě stejně jako možnost meditovat a modlit se nad uvedenými texty. Mimo to je možné po domluvě do kláštera přijet, přenocovat, konat nějaké setkání s celým společenstvím. Je k dispozici kaple (bez stále přítomného Pána), kde se ale mohou mše svaté konat.

Připojuji také internetový odkaz, na kterém můžete najít bližší informace:

<http://www.bayeruvodkaz.cz/>

Zkuste se podívat, bratři a sestry, opravdu to stojí za to! Nechte se znovu a netradičně oslovit Chvalozpěvem stvoření.

Za opavské společenství s. Blanka Alžběta Závorková

Procedamus in pace in nomine Christi Vyjděme v pokoji ve jménu Kristově!

Když jsem přemýšlel, jak nazvat tuto krátkou úvahu na počátku cesty našeho nového místního společenství Sekulárního františkánského řádu při farním kostele sv. Jana Křtitele v Lysé nad Labem, vyanula mi v mysli výzva, jíž počíná liturgický průvod Květné neděle. Snad právě proto, že se vydáváme na cestu o letošních Velikonočních svátcích.

Několik let byla situace osmi sekulárních františkánů v našem městě a okolí poněkud zvláštní. Věděli jsme o sobě a spojovalo nás pouto přátelství a porozumění. Netvořili jsme však jedno společenství. Jedni jezdili na setkání SFR do Prahy, jiní do Staré Boleslavi, někteří neměli s řádem pravidelný kontakt. Již desítky let zde totiž žádné františkánské společenství nebylo a my, kdo je nyní vytváříme, jsme se sem přistěhovali teprve před poměrně krátkou dobou. Bylo zřejmé, že toto provizorium je třeba ukončit, abychom zde mohli začít žít skutečně jako bratři a sestry jedné duchovní rodiny.

Významným impulsem pro uskutečnění tohoto cíle byl také zájem dalších farníků o naši spiritualitu, jenž se projevoval například při občasných návštěvách kněze – františkána nebo při příležitostných rozhovorech s námi, terciáři. Potěšitelná je zejména skutečnost, že mezi zájemci jsou také mladí otcové a matky zdejších katolických rodin.

Po splnění nezbytných předpokladů – včetně doporučení s námi sympatizujícího faráře P. Pavla Porochnavce (který je sám také řeholníkem) a souhlasu Otce arcibiskupa kardinála Dominika Duky – rozhodli řádoví představení o ustavení místního společenství SFR v Lysé nad Labem a provinční ministr OFM P. Jeroným jmenoval duchovním asistentem P. Šebestiána OFM.

Chceme usilovat o obnovu a další rozvoj lyského františkánství, opírajícího se o dlouholetou tradici, jejímž dokladem je mj. krásná socha Stigmatizace sv. Františka z 18. století v části města zvané Na Františku.

br. Josef OFS

Za poutí na Hrádek 2016

Hrádek u Vlašimi je malé, ale sympatické mariánské poutní místo. Je na okraji posázavských lesů, nad říčkou Blanici, asi 5 km po proudu pod Vlašimi. Z Vlašimi k němu vede lesem modře značená turistická stezka. Kdybychom po ní pokračovali dál po proudu Blanice, dojdeme asi po 10 km k hradu Český Šternberk. Hrádek patří mezi významná poutní místa a proto byl vhod do kostela vyhlášen pro tento rok Svatou bránou.

Na Hrádek putují každoročně kolem poloviny září terciáři a nejen oni. Tyto pouti trvají už několik desítek let. Nejdříve tam putovali s Otcem Aloisem Mocem OFM. Nyní se tam účastní mše svaté, kterou slouží některý františkánský kněz a to právě za Otce Aloise. Ten sice zemřel již před 21 lety, avšak mnozí na něj stále vzpomínají. Poté, co byl propuštěn z vězení, se totiž věnoval terciářům. Fakticky (nikoli formálně) založil potají několik terciářských společenství. Součástí zpáteční cesty z Hrádku je proto i zastávka u jeho hrobu v blízkých Radošovicích, odkud pocházel.

Letos jsme putovali v sobotu 10. září, z toho někteří pěšky z Vlašimi. Mši svatou sloužil Otec Michal Pometlo OFM. (Otec Michal je duchovním asistentem terciářského bratrského společenství u sv. Anežky v Praze - Spořilově.) Na Hrádku hovořil o tématu nynějšího Svatého roku, kterým je milosrdenství. Připojil i osobní vzpomínku na Otce Aloise. Ten zachovával františkánskou chudobu i v oblečení. Měl například jen jednu bundu. K tomu doplnili příbuzní Otce Aloise, kteří žijí v Radošovicích, že stejně tomu bylo i s botami. Měl jen jeden pár bot; chtěli mu dát druhý pár a on jej odmítl.

Miloslav Müller OFS

Františkánské misie v Uherském Hradišti

Bůh v Uherském Hradišti aneb pozvánka k nakouknutí do Božího království

reflexe z františkánských misí

Sestry a bratři,

jsou to více než čtyři týdny, co jsme stáli před farníky v Uherském Hradišti při nedělních bohoslužbách a zvali nejen je, ale jejich prostřednictvím i jejich sousedy, spolužáky ve škole, kolegy v práci k účasti na připravovaných františkánských misiích. A současně jsme je prosili o modlitbu za připravované Boží dílo. Právě toto se dělo na přípravném víkendu, když jsme se začátkem září setkali na Velehradě.

Na tento přípravný víkend jsem se těšil. Již po příjezdu jste byli zdálky rozpoznatelní podle radosti a pokoje, který jsem zahlédl ve vašich tvářích. Musím přiznat, že jsem se docela obtížně soustřeďoval na Boží výzvy, když jsem měl okolo sebe krásné tváře, ve kterých jsem vnímal něco z Boží lásky, dobroty i pokoje. (Taková kumulace radostných tváří je u nás na severu v Čechách vzácná.) Co mne však zaujalo, jak nás Bůh vytvořil každého jinakého. Malé, velké, tlusté, štíhlé, mladé, starší. Naprosto nesourodá sbírka různých postav, kterou náš nebeský Otec pozval tento víkend na Velehrad. Spojovala nás však touha po jednotě v této různosti i podobné úžasné zkušenosti ze setkání s Ježíšem, o něž se chceme podělit s druhými.

A to nás františkánské misie teprve čekaly. Že mne v mezičase před misielemi čeká duchovní boj, to jsem netušil. To, že ten zlý v mém životě působí, teoreticky vím. V těchto necelých čtyřech týdnech před misielemi jsem jeho působení zažíval na vlastní kůži a bylo to dost náročné. Asi mu o něco šlo. Začal jsem na pouťích do Hájků a do Hejnic objevovat intenzivní modlitbu, kterou Bůh skrze mne proměňoval ve skutky a službu mým bližním. Zvláštní.

O modlitbu za požehnání pro toto Boží dílo jsem prosil také svoje blízké přátele – Terezu, Janu, Karolínu, Radku, Jendu i další. S množstvím vlastních modliteb jsem to nepřeháněl. O to více jsem vnímal, jak mne nesou jejich modlitby.

Po necelých čtyřech týdnech jsme se na konci září sjeli do Uherského Hradiště. Bylo nás kolem stovky. Těšil jsem se na známé i nové tváře. Uherské Hradiště nás přivítalo překrásným počasím, za něž vděčíme sv. Antonínovi. Recept na zajištění krásného počasí zahrnující dvě návštěvy kopce sv. Antonína proložené dřinou jak mezek „od nevidím do nevidím“ beze spánku a navíc s radostnou účastí na misiích má Katka a Václav.

Privítaly nás nejen otevřené dveře fary, ale především otevřené srdce pana děkana Josefa, za což jsme mu upřímně na konci misíí děkovali a chválili Boha.

Taktéž jsme byli přivítáni téměř nekonečným množstvím výborných buchet, bábovek, trubiček, koláčů a zákusků. Nikdy jsem tak velké množství dobrot neviděl. Bylo to jak na velikánské svatbě. A ona to vlastně svatba byla. Již od středy jsme si při chválách četli z Písni písní, kde jsme slyšeli: „Vstaň, lásko má, má překrásná, a pojď.“ Ano, to říká ženich nevěstě. Jako když Bůh vyznává lásku církvi, to je nám všem. A my, misionáři, jsme toto vyznání lásky šli říkat všem lidem v Uherském Hradišti: „Ježíš Tě má rád, miluje Tě, záleží mu na Tobě.“

A tohle poselství jsme sdělovali lidem jak formou koncertů, divadelních představení, promítání filmů nebo tance, tak i ve stáncích setkávání, na výstavě fotografií nebo ve Františkově kafírně. Jak v odpoledních, tak i ve večerních hodinách byly otevřeny kostely, kam vstupovali návštěvníci a setkávali se s živým Ježíšem v eucharistii jen tak v tichu nebo při přímluvné modlitbě misionářů za uzdravení jejich těžkostí, trápení i bolestí či při zdarma udělovaném odpuštění vin a hříchů skrze službu kněží. Viděli jsme to na nich, četli z jejich tváří, jak v nich Ježíš konal veliké věci, léčil, uzdravoval jejich zranění i nemoci. Být před živým Ježíšem je něco nesmírně silného a uzdravujícího. Je to nepopsatelné, nezapomenutelné.

I my, kteří jsme byli povoláni do služby misionářů na ulicích, tzv. uličníci, jsme začínali svoji službu třicetiminutovou adorací před živým Ježíšem, kdy jsme se mu dávali úplně k dispozici, neboť jsme nevěděli, co nás v ulicích Uherského Hradiště bude čekat. Po společné modlitbě očistění nás náš vedoucí Milan ve spolupráci s Duchem Božím rozdělil do skupinek a vyrazili jsme do ulic. Byl jsem ve skupince nejprve s Dominikou, pak s Terezkou a nakonec s Hankou. Po vzájemné modlitbě chval jeden za druhého a po prosbě za ty, ke kterým nás posílá, jsme se zvláštním chvěním přistupovali k obyvatelům Uherského Hradiště v ulicích, abychom je pozvali na naše misie.

Oslovili jsme všechny věkové kategorie od dětí počínajíce, přes studenty, mládež, mámy, táty, pracující, i ty, kteří nemají práci a jsou svými handicapy vyloučeni na okraj společnosti. Potkávali jsme i ty dříve narozené, nejstarší prababičky s pětiletým pravnukem bylo přes 90 let.

Ptali jsme se jich, jak se jim žije a co ve svém životě prožili. Zajímali jsme se, zdali jsou pokřtěni, zdali žijí s Bohem v modlitbě, jak využívají darů svátostí, co jim dělá radost a co je trápí. Nabízeli jsme jim naše svědectví: „Ježíš je Vám blízko, má Vás rád, záleží mu na Vás, má pro Vás život skvělý plán. Dokonce se s ním můžete setkat tváří v tvář.“ A s tímto jsme je zvali do otevřených kostelů. Nabízeli jsme jim Boží slovíčko, děkovali jsme Bohu za ně a prosili jsme za uzdravení jejich ran, bolestí a trápení a žehnali jsme jim.

Některé oslovené jsme sami požádali o požehnání, jiní na nás již při prvním kontaktu vystartovali se slovy, abychom na ně s takovými hloupostmi nechodili. Většina oslovených byla za modlitbu ráda, děkovali nám. Co mne však dost překvapilo, byl u významné části studentů a mládeže nezájem o život s Ježíšem, o modlitbu a to přesto, že kdysi chodili do náboženství, jak sami přiznali. Ptal jsem se: „Proč?“ Mají všechno, nic jim nechybí. Ani ten Bůh. Jak u nich vzbudit zájem o Ježíše? Nevěděl jsem si rady.

V sobotu po výzvě, abychom se nebáli, po povzbuzení, že Bůh není žádný „troškař“ a nabízí svoje dary v míře vrchovaté, a po dvou desátcích růžence, za požehnání pro večerní koncert a svědectví, jsme oslovili odpočívající partu. Bylo zřejmé, že nějaký ten alkohol již vypili a že nejsou úplně „čistí“. Po „ubalení trávy“ se nechali přesvědčit a vyrazili s námi za Ježíšem do kostela. Bylo jich šest – 2 holky a 4 kluci. Byli jako pytel blech. A my dva (i ten Bůh a všichni andělé) jsme měli co dělat, abychom bez maléru došli do kostela. Z jejich hovoru bylo cítit, jak jsou hluboce zranění, jak v životě prohráli a ztratili všechnu naději na lepší život.

A tak jsme došli až před Ježíše. Již dost „vyklepaný“ jsem se modlil: „Ježíši, tak jsem Ti je přivedl. Teď je to na Tobě. Mně už docházejí síly.“ Při modlitbě za ně jsme zírali, jak to Ježíš dělá. Při odchodu se největší a nejhlučnější z nich mezi dveřmi potkal s bratrem Jakubem, který ho upozornil, že se v kostele nekřičí. Venku to pak vypadalo na ostrý střet s použitím pěstí. Situaci zachránil anděl, který poslal kamaráda psa a hlučný návštěvník se začal věnovat kamarádu psovi a bratra Jakuba nechal na pokoji.

Tady jsem si jasně uvědomil, jak to myslel Ježíš s těmi perlami a vepři. Ještě dlouho jsem to rozdýchával. A večer mne po několika dnech pobytu v Uherském Hradišti již zdravili všichni, jejichž domovem jsou lavičky v městských parcích.

Moje spolumisionářky ve skupince mi byly při našem procházení ulicemi Uherského Hradiště obrovskou oporou. Stejně jako Boží Duch, kterého jsem vnímal hmatatelně. A Ježíš přitom konal zázraky.

Přestože jsem nikdy nebyl na takovýchto misiích či evangelizaci, byl jsem s otevřenou náručí přijat skvělými bratry a sestrami. V jejich rozzářených očích, chválících ústech i otevřených srdcích jsem se setkával s Ježíšem. Bylo to velmi hluboké a opojné.

A tak jsem po návratu domů zjistil, že mám abst'ák. Abst'ák po společenství Božích dětí a po neustálé modlitbě za druhé lidi. Alkoholici mají svoje AA. Nevíte o nějakém sdružení pro misionáře, kde si mohou léčit svojí permanentní závislost na Bohu?

Dáno ve čtvrtek 27. týdne v mezidobí 2016

Václav Jarolímek

Recept na Boží milosti:

1. Vykonat prosebnou pouť na kopec sv. Antonína (vyjet autem až na horu, posledních cca 10 metrů dojít pěšky, pomodlit se modlitbu Sláva Otcí.. a poprosit sv. Antonína o zajištění pěkného počasí)
2. Zúčastnit se františkánských misií (dřít jak bulhar celý týden od nevidím do nevidím, naspát celkem 15 hodin, vzít pod střechem dalších pár nocležníků, mít velkou radost ze společných setkávání s lidmi a Bohem a nakonec konstatovat: "Jsem jenom služebník neužitečný, vykonal jsem, co jsem měl vykonat")
3. Vykonat děkovnou pouť na kopec sv. Antonína (vyjet autem až na horu, posledních cca 10 metrů dojít pěšky, pomodlit se modlitbu Sláva Otcí.. a poděkovat sv. Antonínu za zajištění pěkného počasí)

Výsledkem je, že mi dnes náš první pacient do ordinace přinesl na tácku cukroví zvané "boží milosti".

S pozdravem Katka Elsnerová z Hluku

Ocitla jsem se v nemocniční skupince. Těšila jsem se, že se budeme modlit za nemocné, oni se budou uzdravovat a obracet. Ale člověk mění a Pán Bůh mění.

Do nemocnice jsme vůbec nešli, asi to tak bylo lepší. Navštívili jsme charitní domy, kde lidé bydlí osamocně a manželské páry s omezenou hybností.

Chodili jsme po dvou, stejně jako apoštolé nebo policie (a to je důkaz, že i pořádková služba uznává některá Bohem doporučená pravidla). Klepaly jsme s Inkou na dveře jednotlivých bytů a nabízely jim modlitbu. Pokud neotevřeli, pomodlili jsme se i tak za člověka, který tu žije, který má právě tady vymezený prostor pro své soukromí. Vlastními slovy, tak, jak jsme to cítily, jsme ho odevzdaly do péče Ježíšovy.

Nejde zapomenout na hezkou a milou paní, kterou jsme potkaly na chodbě. Když jsme se představily, pozvala nás dál, bydlela ještě s manželem. Právě v ten den spolu slavili diamantovou svatbu. Ačkoliv nebyli věřící, byli už krásní na duši. Nechtěli si stěžovat, jenom chtěli odůvodnit svůj zdravotní stav. Život, který prožili, byl opravdu těžký, obdivuhodně to zvládli. Nezlomilo je to, ba naopak, posílilo. Tady zbývalo jenom jediné - přijmout Boha jako milujícího a milosrdného otce. Věřím, že se to časem podaří. A vůbec si nejsem jistá, kdo tu koho vlastně evangelizoval.

Další den jsem tvořila dvojici s Aničkou z Brna. Opět jsme klepaly a s napětím očekávaly, jaký člověk přijde otevřít. Pár dveří se neotevřelo, pak otevřel jeden pán a opět zabouchnul. Cítila jsem O.Dohnal s paní Němcovou. Pomyslela jsem si: "Co tu dělá, vždyť tu přece vůbec neměl být?" Tak jsme si mu s Aničkou postěžovaly, že jsme byly právě odmítnuty, a že to bolí. Dozvěděli jsme se, že tady byl u jednoho pána, který si jeho návštěvu vyžádal. Teď jsem pochopila, proč mu v Hájků u Prahy na setkáních New Down říkají otec superman. Dal nám křížek na čelo, abychom mohly pokračovat a odletět, i s paní Němcovou.

Ten den, ač jsme zvonily, 80 % bytů se nám neotevřelo. Protože jsme musely čekat na další misionáře, krátily jsme si dlouhou chvíli s růžencem v ruce a na rtech. Při tom mi došlo, že nejpotřebnější a nejdůležitější byly právě ty modlitby, kde nám nikdo neotevřel. My i oni jsme možná byli uchráněni od nepříjemností. Vždyť Pán si ty prosby použije i tak, možná až budou umírat. A třeba je to poslední modlitba jejich života, doufám, že ne první.

Jana

Tak opět na františkánských misiích. Tentokrát na Moravě. V krásném kraji Uherskohradištska.

Loni jsem se účastnil misií o „Dnech víry“ netradičně. V době, kdy jsem měl chodit po pražských ulicích, domovech důchodců, školách a kostelích a rozdávat radostnou zprávu o Království Božím, tak jsem ležel s rozřezaným srdcem v nemocnici. Byly to pro mne zvláštní misie. Místo abych já navštěvoval druhé, misionáři chodili za mnou na jednotku intenzivní péče. A při mších o „Dnech víry“ se za mne u Otce přimlouvali. A On mi dal další čas – čas mého života.

Čas, který jsem s bratry a sestrami směl prožít v Uherském Hradišti.

ODMÍTNUTÍ

Tak jsem tu zase.

Jdeme s bratrem Janem a skupinkou určenou k návštěvám nemocnic a penzionů pro seniory plnit svou misijní službu. Ťukáme na dveře bytů. Setkáváme se se stařečky a stařenkami. Mnohdy vlídnými, veselými, jindy se smutnými, zatrpklými...

Každé to setkání je krásné. Většina seniorů jsou věřící lidé a jsou rádi, že jsme k nim přišli si popovídat o životě, o Pánu Bohu, o víře, pomodlit se za ně a jejich rodiny.

Jde s námi Renátka. Zná ty lidičky, v jejichž očích se často zračí blankytné nebe a celoživotní poznání. Renátka tu pracuje a zná životní příběhy většiny z nich.

Otec Jan nás rozděljuje jako svatý František po dvojicích a každé určuje podlaží, které má navštívit. Jdu se sestřičkou Terezkou. Ještě na chodbě nás Renátka informuje o místních obyvatelích. „Támhle v těch prostředních dveřích si asi hezky popovídáte, je tam manželský pár, chodí do kostela a na vaši návštěvu se už moc těší. Tam v těch dalších dveřích je paní, co špatně slyší a tam na konec chodby ani nechoďte. Tam je pán, co o víře nechce ani slyšet...“ dává nám Renátka instrukce.

A má pravdu. U manželského páru jsme si pěkně popovídali, na tu druhou paní museli trochu křičet a k těm dveřím na konci chodby se mi ani nechce...

Ale nakonec k nim zamíříme.

Dveře se však nečekaně otevírají a pán oblečený do šust'ákové bundy vychází na chodbu přímo před nás a zamyká za sebou. „Brý den, můžeme vás pozdravit, prosím...“ vyletí ze mne na záda muže zamykajícího byt. „Jsme tu na františkánských misiích a rádi bychom Vás pozdravili a pozvali na některé pořady, které jsme připravili...“ pokračuji, ve chvíli, když klíč v zámku dveří podruhé ocelově klapne. Pán se přes rameno otočí a v jeho očích se zableskne posměšný výraz. „Tak, aby bylo jasno“, otáčí se k nám a uklízí klíče do kapsy. „Zkraťme to. Já jsem Bezvěrec, u mne zbytečně ztrácíte čas.“ Upravuje si kalhoty a hovoří s námi vlastně za pochodu, jako by odháněl obtěžující hmyz. „Na mně si nikdo nepřijde, já je mám prokouknuté. Všechny. Kalousek, Babiš i ten váš papež, všechno do jednoho pytle... kdepak, mě nedostanete na nějaký kec...“ Otáčí se a úsměv vítěze vystřídá pohrdlivý výraz v jeho vrásčitém obličejí.

Stojíme tam a nevíme, co říci. Zaskočení tak strohou a prudkou odmítavou reakcí. „Ale...“, koktám a snažím se jeho rezoltní odmítnutí zastavit nějakou pádnější a pro něho přijatelnou nabídkou. „Ale...“ Ale už je k nám otočen zády.

Šlo to rychle, běží mi hlavou, tohle je teda setkání... brrrr.

Stojím opařený vedle sestry Terezy a v tu chvíli, (aniž bychom se domlouvali) se ozýváme jako jedním hlasem: „Můžeme...“

Muž pootočí hlavu k nám dozadu.

„...prosím...“ zní chodbou dvojhlas odmítnutých misionářů. Jeho posměšný pohled přes rameno je naprosto výmluvný: „Ted' Vás dorazím. Jen argumentujte, jen přesvědčujte, na mne jste krátcí, vy flandáci...“, čtu mu v očích.

„Smíme se, prosím, za vás modlit?“ dokončujeme větu, která rezonuje prázdnou chodbou.

Muž zkameněl. Vteřina ticha, která se zdá věčností. Věčností, ve které Duch svatý koná.

Jeho lidská logika osamělého běžce životem uznává svobodu každého na vlastní názor. Ať si každý dělá, co chce, jen mě do ničeho netahejte... Již dlouho nevstoupil na území druhých, ale také si nenechá své hořké území nikým pošlapat. Ale takovou nabídku asi nečekal ...

Stojí. Ještě je pootočen k nám zády. Ale obrací se. A pak se děje něco zvláštního. Jeho oči již nejsou ocelově ostré. Nesnese pohled do našich očí. Oči mu těkají po podlaze a chodbě, ale najednou se bortí nějaká neviditelná přehrada a na nás se valí záplava litaní. Během chvilky se dozvídáme celý jeho strastiplný život. Sirotek, ožebračený všemi, s kým se setkal, opuštěný, zklamaný... Jako lavina na nás padají příběhy plné bolesti. Ani nestíhám chápat souvislosti. Ten muž mluví a mluví. A posléze nabírá odvalu se nám dívat do očí. Jeho oči jsou najednou jasnější, ale jakoby zoufale hledají pochopení, souznění. Stojí na chodbě před svým bytem a zaplavuje nás vodopádem smutných příběhů svého života.

„...Tak vidíte, jak je ten život těžký...“ uzavírá již docela měkce. Jeho odpověď na naši otázku je výmluvná. On, kovaný „bezvěrec“ nám nezakázal, abychom na něho ve svých modlitbách pamatovali. A to je dobře. Muž odchází a loučí se s námi. Byli jsme možná jedni z mála, kteří jsme mu neublížili. V jeho očích se něžně mísí smutek s lítostí, když nám přeje „na shledanou“.

Jednou k tomu jistě dojde. Přinejmenším tam, na věčnosti.

Stojíme s Terezkou před jeho dveřmi a jeho silueta se ztrácí za rohem chodby. Nepřesvědčili jsme ho k víře. Možná ani nepotěšili. Ale snad se mu dostalo úlevy a možná i naděje v tom jeho bolestném pohledu na svět. A snad to od nás nebylo zbytečné.

BRATR FRANTIŠEK

Jdu z oběda. Moc jsem si pochutnal. Navrch jsem svlažil skvělé jídlo jednou orosenou desítkou. Slunce hřeje jako v létě, i když už je vlastně říjen. Mám asi hodinku čas. Pak zase vyrazím se svou skupinkou na návštěvu domu seniorů. Připadám si jako kocour, který spokojeně přede a mhouří oči, když se vyhřívá na lavičce „Františkovy kafírny“. Bože, to je krása, pohoda... Možná bych si mohl dát kávičku, kterou co chvíli za hosty na dvoreček fary nosí obětavý Vašek, Lucie, Terežka či Hanička...

A taky bych měl být ve střehu, jestli si mne Pán nevybere na nějakou službu. Rozhlížím se, komu bych mohl pomoci, potěšit ho, ale nic mne nenapadá. Líné, ospalé poledne.

Zvedám se, že si jako dám to kafe, a v tu chvíli ke mně přistupuje jedna řeholní sestřička... „Už jsi byl za Františkem?“

Zmatek v hlavě. Co, za jakým Františkem? Za tím z Assisi, nebo bratrem kapucínem? Roj bzučících myšlenek nenachází odpověď na otázku. „Jakým Františkem?“ hlesnu trochu provinile. Jsem totiž nedoslý-

chavý a často je mi trapné, ve chvíli když všichni souhlasně kývají hlavou, znovu a znovu se ptát na věci, které jsou již každému jasné. Prostě syndrom „Plha se hlásí“ je u mne na denním pořádku. Možná o nějakém Františkovi řeč byla, ale já o tom fakt nic nevím.

„No přece za otcem Františkem – tím, co umírá“ upřesňuje sestřička. Aha. Něco jsem zaslechl, že v těchto dnech se vrátil nějaký františkán z nemocnice a že je to s ním moc zlé... ale nevím o tom hlavu ani patu. Sestřička se usměje a matersky mi položí ruku na rameno. „Ty přece víš, jak se cítí“, pokračuje a mrkne na mne spiklenecky.

Už chápu. Bratr František byl propuštěn z nemocnice jako neléčitelný případ s rakovinou slinivky v posledním stádiu. A já nějakou tu zkušenost s umíráním taky zažil.

Tak, a pak že Bůh neoslovuje... „Jo, dobře, mrknu se na něj“, zahuhlám usmívající sestře odpověď.

Cesta do klausury kláštera, malý pokojíček a polohovací postel.

Na ní leží František. Ještě mu není šedesát. Je bledý. Jeho nos vystupuje ostře z tváře jemně protkané žilkami. Znáám to. Dědeček před tím, než odešel na věčnost, měl taky takhle „vyostřený“ obličej. František spí. Nepravidelně oddechuje. Jednou za čas zatají dech a pak prudce vydechne. Asi trpí i ve spánku. Nad lůžkem visí kříž a obrázky Ježíše a Panny Marie. Polední klid za oknem ruší jen ten nepravidelný dech. Sedím naproti němu, pozoruji jeho vyzáblou bílou ruku. Chtěl jsem ho pozdravit, pomodlit se s ním, ale asi je teď spánek tím, co ho trochu chrání před bolestmi té potvory, co mu žere vnitřnosti. Tento spící muž na lůžku přede mnou zasvětil život službě druhým... a jak jsem na tom já? Budu se mu tam na věčnosti smět podívat do očí? Spínám ruce a desátek bolestného růžence letí ke stropu místnosti. František se jistě modlí se mnou. I když ne slovy. On se modlí svým nepravidelným dechem a občasným stenem. Ježíši, buď milostiv. Vstávám a loučím se s Františkem slovy, které jsem slyšel nad sebou ve chvíli, kdy jsem umíral já. „Františku, vkládám tě do Nejsvětějších Ran našeho Pána Ježíše Krista. On je naše naděje a v Něk budeme žít navěky“. Řeka Kristovy Krve tryská, léčí a konejší ve svých něžných zákrutech všechny, kdo trpí, opouštějíce tento svět. Tak jsem se o tom přesvědčil sám. A věřím, že i Františkovi tam bude dobře. Scházím po schodech kláštera a uvědomuji si, že naše misie přinášejí často nečekané situace, výzvy a příležitosti. Jen pozorně naslouchat slovům, kterými k nám Bůh promlouvá.

Honza – pošťák, MBS sv. Josef, Praha

Byl Bůh v Uherském Hradišti? Byl, jako je všude. Byl tam, jako vždy, i na přelomu září a října 2016 v míře hojné. Spolu s nadšením, jehož nositeli byli účastníci františkánských misí. Misionáři, organizační tým i hudebníci, řádoví bratři i sestry, diecézní i řádoví kněží, životní výročí slavící místní pan děkan Josef i domácí arcibiskup Jan, dobrovolníci a pomocníci, účastníci zvaní i náhodní, prostě všichni. Neaktivnější však byl jediný účastník – Svatý Duch. Ten největší nositel a dárce radostného nadšení. Jeho působení bylo takřka hmatatelné. Když se na nás vyléval při dopoledních i večerních modlitbách, chválách a mši svaté, když se i skrze nás rozléval do ulic, veřejných i soukromých prostor, do srdcí mnohých, které jsme navštívili. Byl to on, kdo se usmíval, chválil a odpouštěl, oslovoval i zpíval, byť skrze nás.

Působil mocně, nepůsobil plošně. Ani Ježíš všechny neobrátil, slyšeli jsme na přípravném víkendu na Velehradě. Nechtějte se nad něj vyvyšovat. Ale nezoufejte, jste solí země. Buďte kvasem, tomu na Slovácku rozumí. Nemnozí budou obráceni hned, ostatní až řádně prokvasí. Mnohdy je to tehdy, kdy přijde jejich slabší chvíle. Tehdy zatouží po nabídce, kterou už kdesi kdysi zaslechli a v mysli a v srdci se jim může vyjevit vzpomínka na nečekané setkání kdysi koncem září či začátkem října 2016 v Hradišti. Vzpomínka na nabídku, kterou odmítli, necítíc potřebu. Tehdy.

Každé oslovení je důležité i vzhledem k tomu, co všechno se valí zvláště na mladé tvrdíc to o sobě, že je to normální. A najednou, třeba někde na ulici, v parku či u dveří kostela takový člověk uvidí, uslyší, že normální je být s Bohem. Třeba takovou normálnost takto otevřeně ještě nikdy ani neslyšel. Jak je důležité být čitelný, dosvědčuje i misijní příhoda bratra Marka když přišel do klubu Mír a dal si tam pivo. Výběrci vlezného ocenili jeho „dobré hadry“ a pustili ho zadarmo. Důležitější však je, že někteří návštěvníci se už přímo na místě osmělili a dali se do řeči, ale jsem přesvědčen, že takovou společnost zaregistrovali všichni. A teď mají nad čím přemýšlet a k čemu se vracet. Až to přijde i na ně.

Na Moravském Slovensku (řeceno správně etnologicky) se dá předpokládat vyšší průměr pokřtěných spoluobčanů. Stejně tak těch vlažných či chladnoucích. A když na takové přichází potřeba přiblížit se Bohu, je jim občas nepříjemné ptát se na přístup ke svátostem a na další věci, které „by měli vědět“, ale nejsou si jisti. Každé oslovení je důležité. To jsem si ověřil i na svých kamarádech upřímně praktikujících, když se při této příležitosti poprvé setkali s modlitbou v jazyku či s přimluvnou modlitbou. Měrou vrchovatou jsem si to vyzkoušel (a to se děje nepřetržitě) i na sobě, například díky setkání s Aničkou a Inkou, ale i celým

společenstvím. Už když jsme během přípravného víkendu poprvé jako nemocniční skupinka po přesunu do Hradiště vyrazili do areálu místní nemocnice a tam se modlili za všechny potřebné z řad pacientů i personálu. O tom jak je to důležité, svědčí i to, že během misí už jsme z pohledu vedení ústavu žádoucí nebyli.

Samozřejmě slovy nelze vyjádřit co se během misí v Hradišti dělo. Jedno je však jisté. To, co v mém srdci zůstalo vryté nejhluběji. Byť na chvíli, zhmotnila se modlitba svatého Františka (v Kancionálu pod č. 928 zhudebněná Petrem Ebenem) **Učiň mě Pane nástrojem at' zářím, at' zářím tvým pokojem**. Díky tomu jsme po požehnání při noci světla vyšli tak pokojně a bez obav do rušných ulic, modlili se, oslovovali a mnohé přiváděli k setkání s Kristem. Díky tomu jsem při adoraci a žehnání městu na náměstí nevnímal čas ani prostor, ale cítil pouze přítomnost Boží. Díky tomu to byla noc světla. Díky.

Václav V. Hájek, vznikající MBS Ostrožská Lhota

Pout' SFŘ do Assisi

Národní pout' SFŘ do Assisi 2016 aneb po stopách sv. Františka z Assisi

V neděli 2. října na svátek andělů strážných jsme vyjeli ve 13 hodin z Brna s cestovní kanceláří Hladký na naši společnou pout' do střední Itálie do míst, kde žil a působil sv. František z Assisi.

Autobus plný poutníků františkánských terciářů a příznivců sv. Františka duchovně doprovázel bratr Kryštof Javůrek OFM Cap ze Sušice. Měli jsme možnost zakusit na týdenní pouti, která trvala do neděle 9. října, františkánské bratrství a vzájemnou jednotu a to díky každodenní účasti na Eucharistii při mši svaté, na společných modlitbách z breviáře a na čtení z Františkánských pramenů. K naší požehnané pouti také přispěla svým velkým podílem průvodkyně z cestovní kanceláře paní Jarmila Hladká. Paní Hladká nám předávala všechny své znalosti z míst, která jsme postupně navštěvovali.

V pondělí v brzkých ranních hodinách, po nočním přejezdu přes Rakousko, jsme dojeli do místa našeho prvního zastavení do La Verny. V kapli, která je postavena na místě, kde sv. František obdržel stigmata, jsme sloužili naši první mši svatou. A díky nařízené devítihodinové pauze našich řidičů jsme měli možnost poznat krásu tohoto úžasného místa, kam se sv. František uchýloval se svými bratry, když chtěl strávit čas v blaženém rozjímání o našem Pánu Ježíši Kristu.

Od pondělí až do pátku jsme byli ubytováni v hotelu Ostello Victor, nedaleko města Assisi. Odtud jsme každý den vyjížděli obdivovat nejen nádhernou přírodu, ale také díla lidských rukou, kterou se naši předkové snažili vzdát díky Bohu za prokázaná dobrodiní. I my máme za co děkovat. Pout' byla velkým požehnáním a jedním z nezapomenutelných okamžiků byla účast na obřadu připomínky blažené smrti sv. Františka „Transitu“ v Porciunkule. V místě, kde tyto události před několika staletími změnili chod lidských dějin.

V úterý 4. října na slavnost sv. Františka jsme se ráno vydali do Rivortorta, kde jsme slavili mši svatou. Každý z nás měl možnost obdivovat krásný kostel, který v sobě ukrývá skromné přístřeší, které svatý František vybral jako místo pobytu pro sebe a své první bratry a je nazýváno kolébkou františkánského bratrství.

Celý den jsme pak měli vyhrazený na prohlídku města Assisi, které ožilo oslavou svátku sv. Františka. Ulice byly plné lidí, kteří procházeli jako my krásnými historickými uličkami města Assisi. Navštívili jsme mnoho krásných míst - baziliku sv. Františka a jeho rodný dům, kostel sv. Rufina, baziliku sv. Kláry a někteří z nás navštívili hrad Rocca Minnore a jiní zase Rocca Maggiore. Každý z nás měl možnost zakusit a žasnout nad vším, co pro nás Pán v tyto dny připravil. Další den jsme se vydali na horu Subasio, kde leží poustevna Eremo delle Carceri. Je to kouzelné místo, kam se sv. František uchýloval se svými bratry, aby zde trávil čas v tichu a na modlitbách. S městem Assisi a jeho okolím jsme se rozloučili ve čtvrtek v San Damianu, kde sv. František prožil své obrácení před křížem. Později tento kostel, který opravil, věnoval sv. Kláře, která zde žila v ústraní, v tichu a na modlitbách společně se svými sestrami.

Plni krásných dojmů a vděčnosti na svátek Panny Marie Růžencové jsme v pátek ráno opustili Spoletské údolí a vydali jsme se na cestu do Říma. Naši první zastávkou bylo město Cascia, kde žila v augustiniánském klášteře sv. Rita, patronka neřešitelných a beznadějných situací. Po prohlídce kláštera v jedné z kaplí v bazilice sv. Rity jsme sloužili mši svatou. Další naší zastávkou bylo rodné město sv. Rity Roccaporena. Posledním místem před příjezdem do Říma bylo navštívení Greccia, kde sv. František se svými bratry vytvořil první živý betlém. Dnes na tomto místě stojí františkánský klášter a kostel, kde je

možno shlédnout velkou sbírku betlémů z celého světa.

Do Říma jsme přijeli ve večerních hodinách a byly jsme ubytováni v salesiánském středisku na periférii města Říma. Druhý den ráno jsme měli tedy možnost zažít cestu metrem do Vatikánu. Kdo nezažil, nepochopí. Po klidných a rozjímavých dnech strávených v Assisi to bylo alespoň pro mne velké vystřízlivění a uvedení do reality všedního dne. Památky v Římě, které jsme procházeli, jsou úžasné a velkolepé, ale shon, rychlost a život velkoměsta mě nenadchl. Během dne jsme navštívili katedrálu sv. Petra a Pavla ve Vatikánu, kde jsme prošli branou milosrdenství, Lateránskou baziliku, sv. schody, baziliku Panny Marie Sněžné, baziliku sv. Petra v řetězech, baziliku sv. Prassedy, Koloseum... A úžasnou tečkou za Římem byla výborná italská zmrzlina.

Děkuji všem, kteří nás doprovázeli na pouti svými modlitbami ze svých domovů, děkuji všem, se kterými jsem zažívala bratrství, děkuji bratru Kryštofovi za duchovní doprovod a děkuji CK Hladký za jejich vstřícnost a veškerou organizaci. A největší díky patří našemu Nebeskému Otci za ochranu a všechna dobrodiní.

sestra Růžena, MBS Brno kapucíni

Pout' do Assisi

2. října, na svátek sv. Andělů strážných, jsme se vydali s našimi bratry a sestrami, františkánskými terciáři z celé naší republiky (od Kadaně, přes Sušici, Brno, Prahu, Ostravu, Opavu a Jihlavu) - do Assisi.

Terciáři jsme s manželem už dlouho a tak se nám zdálo, že o Františkovi, jeho místech a jeho městu víme vlastně už docela dost. No, to se ví, něco jsme věděli, ale o Františkovi, stejně jako o Písmu svatém a samotném Pánu Bohu je možné dozvídat se stále nové a nové věci a hlavně jinak. A nejen se dozvídat, fotografovat, dokumentovat, ale vnímat a sklánět se před velikým tajemstvím, kterým víra v Boha a jeho Syna je.

Týden jsme chodili po Františkových místech stejně jako jeden jeho bratr, který celé dny za Františkem chodil, šlapal do jeho stop, i gesta po něm opakoval a nic nepomáhalo, že ho sv. František napomínal, on se stejně stále po něm opičil. A dobře udělal. Každá doslovnost je trochu hloupá, ale v mnohé hlouposti se skrývá velká moudrost - pokud je spojena s pokorou.

Začali jsme horou La Vernou, kterou dostal sv. František jako dar od jednoho dobrého šlechtice. Přijeli jsme ráno v půl sedmé a přivítala nás hustá, nepropustná mlha. Kdyby chtěl člověk začít drama o poznávání sv. Františka, nemohl by začít líp. Neviděli jsme nic a slepě šli za těmi, kteří trefili. V kapli stigmatizace, na místě, kde sv. František obdržel stigmata, jsme měli první mši sv., a když jsme vyšli ven, opona se zvedla a klášter s přilehlými rozervanými skalami se objevil v celé kráse. Sv. František byl (a je) opravdový, nefalšovaný romantik. Jeho stopy vedly vždy do hor, do opuštěných lesů (Eremiti carceri, poustevny nad Assisi) a jeskyněk, kde si lehal na studenou, kamennou zem, aby se dnem i nocí modlil, postil a klaněl se svému milovanému Pánu. Greccio, místo, kde postavil první vánoční jesličky, je rovněž v horách a hlubokých lesích. Chodit po stopách sv. Františka tedy znamená fyzickou námahu, i když říká, že jsme chodili, je poněkud přehnané tvrzení. Převážně jsme se vozili. La Verna je od Assisi vzdálená zhruba dvě hodiny autobusem, stejně tak Greccio, to zase jiným směrem. Sv. František se nejen modlil, ale také chodil po svém rodném umbrijském a toskánském kraji křížem krážem. Chodil a rozmlouval s lidmi – o Bohu, o své lásce k Ježíši a také poslouchal – o starostech, nemocech, trápeních lidí a snažil se jim všemožně být nápomocen – i třeba zázrakem, který si na Bohu vyprosil, pokud jde o nějaké to uzdravení. Sv. Františkovi se také říká Poverello – chudáček. Řekne-li se „chudáček“, vybaví si člověk ubožáčka, slabého človíčka. Nu, nic není Františkovi vzdálenější. Představím-li si jeho posty, jeho kamenné lože, kde se ani nepřikrýval, když mu byla zima a pod hlavu nechtěl polštář, zdá se, že to byl spíš „železný muž“. Někdy si říkám, jestli ta touha současných mladších generací po běhání, cyklistice a šplhání po nepřekonatelných překážkách není svého druhu fyzický sebezápor, který je tak potřeba k prospěchu duše a k celkovému duchovnímu pokroku.

Je v tom jistě také touha po svobodě. A myslím, že neexistuje svobodnější člověk než sv. František z Assisi. Nic neměl, téměř nic nepotřeboval a přece měl všechno. Celou přírodu, celé stvoření mu Bůh, dojat jeho láskou, položil do náruče.

Navštívili jsme také San Damiano, klášteríček, kde žily (a žijí) klarisky. A také to není přes ulici, pěkně se člověk našlape, než ke sv. Kláře dojde. Rajská zahrada San Damiana je doslova vystlaná bramboříky. Na tuhle květinu tu narazíte téměř všude. I na poustevnách, i v lese, kde roste divoce jako u nás fialky nebo podléšky. Ale u sv. Damiana jsou to bramboříky opravdu úctyhodné, prostě nádherné. Kdyby byl sv. František šlechtic /jak původně chtěl/ a měl nějaký erb, dala bych mu do něj brambořík. Nebo bramboříček? Všechno je totiž u sv. Františka malé. Kláštery i kostely. Porciunkula (v překladu kousíček) je malý kostelík

ček, který sv. František začal opravovat, když slyšel hlas, který ho nabádal, aby opravil „můj dům, který se hroučí.“ (Mimochodem je krásně opravený a nově na jeho portál přibyl nápis Rok milosrdenství 2015 - 2016).

Až další staletí udělala ze sv. Františka velikána a obezdila Porciunkulu obrovskou bazilikou. I původní cely, takové chýše pro bezdomovce, které si postavili první Františkovi bratři, jsou teď obezděny velkým kostelem Rivortorto. Tím nechci říct, že by si baziliku sv. František nezasloužil a že to není opravdu velký světec, od něhož nás vzdalují, pokud jde o naši svatost, světelné roky, ale vidět obrovskou katedrálu, narušenou zemětřesením z roku 1997 a Giottovy fresky v žalostném stavu, je trochu smutný pohled, který vede k zamyšlení, co by si sv. František asi víc přál – naši větší svatost a lásku k Bohu nebo velké baziliky?

Jeho příklad a odkaz je pro naši „přežranou a přetechnizovanou“ Evropu docela jednoduchý: vrať se k Bohu, protože On jediný stačí. Nechtěj ani jídlo, ani peníze, ani slávu – stačí Bůh a ostatní ti bude přidáno. A nebude-li, nic se neděje, Bůh stačí. Lehko se to řekne, ale těžší je přepřáhnout tímto směrem, to všichni víme.

Když jsme jeli do Greccia, navštívili jsme městečko, kde se narodila sv. Rita, italský kult, světice, kterou všichni Italové uctívají snad víc než Pannu Marii. Pár kilometrů odsud leží městečko Norcia, rodiště sv. Benedikta. Jedna sestra prosila vedoucí zájezdu, abychom se tam zajeli podívat. Nebyl však čas, spěchali jsme ještě do Říma. Katedrálu v Norcii už, bohužel, nevidíme. Její valná část se zřítily při nedávném zemětřesení. Sv. Františka, jeho krásnou Umbrii, krásné „místečko“ na naší Zemi, jsme totiž navštívili mezi dvěma zemětřeseními.

Na cestě nás doprovázel kapucín ze Sušice Otec Jiří Kryštof Javůrek. Myslím, že hlavně kapucínští terciáři z Brna se zasloužili o celou organizaci a uskutečnění zájezdu. Takže všichni moc děkujeme! Opravdu jsme se s manželem cítili jako mezi svými, dokonce jsem pocítovala jistou hrdost, že jsem terciářka a že jsme „prostě dobřej spolek“. Dokonce pan Ďurica, farník od sv. Antonína z Prahy, který není terciář a my ho vzali s sebou, mi řekl, že jsme prima a že jsme zbožní! Tak to vidíte, bratři, snad to není s námi tak zlé.

Věra Eliášková - Praha MBS Panna Maria Sněžná

Assisi 2016

Touha jet do míst života sv. Františka ve mně rostla několik let. Ale odrazovaly mne praktické otázky - jak se tam dostat a domluvit a vůbec, jak to zařídit a s kým a s čím vším. Nakonec jsem rezignovala, asi nebyl pro mne ten správný čas. Letos jsem se v létě dozvěděla, že SFŘ organizuje pouť do Assisi, ale už bylo obsazeno. Čtrnáct dnů před odjezdem se uvolnilo jedno místo a dlouholetá naděje se stala reálnou. Jedno krásné říjnové nedělní odpoledne jsem nastoupila do autobusu, plného nadšených poutníků a s otcem Kryštofem OFMCap. jsme vyjeli směr Assisi.

První den jsme prožili v mlze, dešti, slunci i větru v nádherné přírodě na La Verně a já jsem tam nechala své srdce. Nemůžu popsat, kde všude jsme byli další dny a co všechno zažili. Pro mne jsou to nesdělitelné zážitky, plné emocí, pokory, úžasu a hlavně vděčnosti. Vděčnosti za dar poznání, možnosti alespoň očima trošičku nasát a vstřebat atmosféru míst, kde žil sv. František. Úžasné chvíle ticha i společenství ostatních poutníků, obdivování krásné architektury i jednoduchosti až strohosti přírodních útvarů a tehdejších obydlí bratří.

Stačí podívat se na několik fotografií a jsem tam zpátky. Opravdu. Moc bych přála i ostatním zážitek z návštěvy těchto krásných svatých míst.

Hanka Pia Ševčíková, MBS Olomouc rodiny

Byli jsme na místě EREMO DELLE CARCERI.

Zde se sv. František uchýloval ke čtyřicetidennímu postu spolu s některými bratry. Byla to zalesněná pahorkatina nedaleko Assisi. Zde měl svatý František spolu s bratry k pobytu jeskyňky (podle mě spíše nory.) Nebo zhotovený úplně jednoduchý přístřešek. Poustevnu měl buď každý sám, anebo po dvou, po třech. Bratr Lev měl malou úzkou jeskyni, která byla z obou stran otevřená, sotva si do ní lehl. Užasli jsme, že takového života byli bratři schopni. V těch lesích se nacházelo místo, kde byl postaven kříž z klád zaklesnutý do kamení a placatý kámen, který sloužil jako oltář. Celý den jsme se mohli procházet po těchto svatých místech, kde žil a modlil se svatý František a tito svatí bratři jako bratr Lev, Bernard, Egidio, Silvestr, Angelo, Ruffin. Modlili jsme se k těmto bratřím, a když jsme modlitbu dokončili, zvedl se lehký vánek a les zašuměl. Věděli jsme, že jsou bratři s námi. Bylo, a je, to pohlázení.

sestra Martina Zdislava Filipová, MBS Brno—kapucíni

NÁSLEDOVNÍCI SV. FRANTIŠKA

Článek o Benjaminu Vailovi z Amerického časopisu sekulárních františkánů "St. Antony Messenger"

USKUTEČŇOVAT PRAVDU A ŽÍT PRAVDIVĚ S BOHEM. PŘÍRODA – BOŽÍ STVOŘENÍ

Drsná krása větrného pobřeží v Main vstúpila Benjaminu Vailovi, OFS bystrý smysl pro péči o stvoření. Vyrůstal v Brunswicku, Maine. Vail říká, že byl "obklopen oceánem, lesy a zemědělskou půdou." Lze si představit sv. Františka, jak na takovém místě chválí Boha. Ale bratru Benjaminu Vailovi trvalo roky než zareagoval na volání k obrácení a povolání do Sekulárního františkánského řádu.

Benjamin Vail, OFS

Bratr Vail pochází z rodiny, která má protestantské pozadí, ale on sám svou výchovu popisuje jako převážně nenáboženskou. Svätý František z Assisi byl pro něj brzo inspirací. Vail poznamenává: "Pro mě byl vzorem víry, jednoduchosti, pokory, sebeobětování a lásky k Bohu a k lidem, ". Benjamin strávil několik let jako Quaker, jejich víra zahrnuje hodnoty, jako je mírotvornost, dobrovolná jednoduchost a respekt vůči všem lidem (hodnoty, ke kterým se hlásí františkáni také).

Po studiu historie na universitě ve Wisconsin-Madison, získal magisterský titul v oboru sociologie. Tam se také setkal se svou ženou, Renatou. Vzali se v roce 2002 a v roce 2004 se přestěhovali do Renátiny vlasti do České republiky. Bratr Vail pokračoval na Masarykově univerzitě v Brně a dokončil zde doktorát v oboru sociologie a ekologických studií.

Vail vzpomíná - například: "Během všech těch let bylo pro můj život zásadní životní prostředí. Věnoval jsem se Studiu problémů životního prostředí ve Skandinávii. Pracoval jsem jako výzkumný pracovník pro americkou Lesní správu. Psal jsem jako novinář i pro Zpravodajství o životním prostředí ve Washingtonu, DC , a řídil jakost plážové vody v Programu Wisconsinského ministerstva přírodních zdrojů." Ale něco chybělo. Vail věděl, že pro jeho poslání chránit Matku Zemi je rozhodující duchovní rozměr péče o stvoření. Konvertoval ke katolicismu v roce 2009 a v roce 2013 složil trvalý profesní slib v Sekulárním františkánském řádu

Vail popisuje rozhodnutí přestěhovat se do České republiky jako "skok ve víře. Přes masivní kulturní šok, se nám podařilo usadit a být schopni žít v našem novém domově." I když je Česko jednou z nejméně náboženských zemí na světě, Vail konstatuje, že v Brně jsou františkáni velmi dobře viditelní.

Vail poznamenává: "V Brně, kde nyní žiji, existují tři kláštery 1. Františkánského řádu (menších bratří, minoritů a bratří kapucínů) a konvent Chudých sester klarisek. Po 10 letech, kdy učil sociologii a životní prostředí na univerzitní úrovni, nyní učí na střední škole angličtinu. V příštím školním roce by rád zahájil seminář o otázkách životního prostředí."

Péče o stvoření je podle Vailova mínění konkrétní problém spravedlnosti. Vail vysvětluje: "Spravedlnost je ctnost, která má co do činění se správným zacházením s věcmi. Rozhodnutí, která děláme, mají vliv na další lidi a biofyzikální svět kolem nás, nejen dnes, ale i v budoucích generacích." "Jsme součástí ekonomického a sociálního systému, který není orientována směrem k Bohu." I přes to nejsme bezmocní. Vail navrhuje: "To nejmenší, co může kdokoliv z nás udělat, je prozkoumat a převzít odpovědnost za svá rozhodnutí a volby v rámci tohoto systému.

Bratr Vail čerpá inspiraci ze svätého Františka z Assisi, což představuje jednoduchý, ale upřímný vztah s přírodou. "Ptáci byli přitahováni k němu kvůli jeho vnitřnímu míru a lásce, vlk mu věřil, protože ho František respektoval; Sv. František si všiml, že Boží stvoření je dobré a viděl ruku Boží ve všech stvořených věcech". Pokud budeme žít pravdivě s Bohem, budeme žít správně a pravdivě s přírodou, Božím stvořením."

Rozhovor vedl a zapsal—Daniel Imwalle

Domácí hospic Nablízku v Lysé nad Labem

Milé sestry, milí bratři,

ráda bych se s Vámi podělila o radosti i starosti, které provází začátky budování našeho domácího hospice v Lysé nad Labem, kterému jsme dali název „Nablízku“.

Zhruba tak před dvěma lety se domácí hospic. Sítila v nás touha nám. Začali jsme se proto vzdělá- již fungující domácí hospice a tkávali jsme úžasné lidi, kteří se překážek při budování svých hos- své zkušenosti, nabízeli pomoc a měru. Nebylo to lehké rozhodnu- děli, že nejtěžší bude sehnat fi-

v nás zrodila myšlenka zřídit sloužit umírajícím a jejich rodi- vat v kursech, navštěvovali jsme sbírali zkušenosti, jak na to. Po- nezalekli překonávání těžkých piců a ochotně nám předávali povzbuzovali nás v našem zá- tí, protože od začátku jsme vě- nance na začátek činnosti.

Možná si někdo kladete otázku, co je vlastně domácí hospic? Domácí hospicová péče je určena lidem s ne- vyléčitelným onemocněním a zajišťuje pro ně důstojné umírání v domácím prostředí. Součástí této péče je i komplexní psychosociální podpora pro pečující rodinu, posleze pro pozůstalé. Tuto zdravotně-sociální službu zajišťuje odborný tým domácího hospice, který se skládá ze zdravotních sester, lékaře, sociálního pracovníka, psychologa a duchovních z různých církví. Tento tým vyjíždí do domácností umírajících klie- ntů, zajišťuje, aby pacient měl zaléčenou bolest, byl ošetřen po zdravotní stránce, zdravotní sestra je k dispozici 24 hodin na telefonu, a také ho duchovně doprovází.

Náš domácí hospic Nablízku jsme formálně založili v květnu roku 2015. Od té doby se nám podařilo sestavit odborný tým včetně lékaře, získat a částečně zařídit prostory kontaktního místa, získat finanční prostředky na přístrojové vybavení. Získali jsme registraci poskytovatele zdravotní péče a začali jsme poskyto- vat péči prvním klientům, kteří se nám již dlouhodobě hlásí. Máme radost z toho, že se nám během léta po- dařilo doprovodit několik umírajících klientů v posledních chvílích života a podpořit v péči o své blízké jejich rodiny. Tyto zkušenosti nás přesvědčují o smysluplnosti této práce, která není jen o umírání, ale i o lidských vztazích, projevené lásce a odpuštění.

Je před námi ještě hodně práce. Aby hospic optimálně fungoval, je potřeba získat přibližně 1,5 mil. Kč (roční náklady na provoz hospice). Zatím všichni pracujeme jako dobrovolníci, ale věříme, že se nám poda- ří sehnat potřebné finance a budeme moci zaměstnat zdravotní sestry. Náš hospic bude poskytovat své služ- by v Lysé nad Labem a okolí, přibližně do 30 km (Nymburk, Čelákovice, Český Brod, Brandýs n. L., ad.). Tento druh péče v našem regionu zcela chybí a stávající hospice nemají kapacity, aby náš region obslouži- ly. Překážek a starostí je opravdu hodně, cítíme však Boží přítomnost v tomto díle. Zažíváme ekumenu s místními církvemi, společně se s nimi modlíme za náš hospic, za klienty a jejich rodiny, kteří přijdou do naší péče. Kromě toho nám církve nabízejí finanční a materiální podporu, nebo se členové hlásí jako dob- rovolníci. Je krásné vidět, jak služba potřebným spojuje všechny dobré lidi napříč církvemi, ale také ty, kteří se k žádné církvi nehlásí.

Domácí hospicová péče není hrazena ze zdravotního pojištění, klienti a jejich rodiny si péči hradí částečně sami a zbylá část je dofinancována z darů. Chtěli bychom proto požádat o Vaši podporu, bez které se neo- bejde žádný hospic. Budeme rádi, když nás budete moci podpořit svým finančním darem, nebo se můžete stát i členy klubu přátel domácího hospice a pravidelně přispívat na náš **účet: 2300803840 / 2010**. Prosíme Vás také o modlitbu, která nás ponese ve službě potřebným. Více informací o Domácím hospici Nablízku, z.ú., se můžete dočíst na www.hospic-lysa.cz nebo na facebook.com/hospiclysa.

Za Vaši podporu předem děkujeme!

Pokoj a dobro.

Bohumila Maxmiliána Urbanová OFS,
MBS Lysá nad Labem

Modlitební úmysly SFŘ na rok 2017

Leden 2017

Připojujeme se k modlitbám dětí a františkánů z Aleppa a prosíme za mír a za ukončení občanských a náboženských válek na Středním východě a všude ve světě.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, neboť vkládáš do srdcí lidí touhu po míru, bratrství a lásce, která nakonec přemůže zlo a nenávisť.

Únor 2017

Modleme se za sebe, abychom dokázali bratrsky přijímat migranty, kteří utíkají ze své vlasti před válkou a bídou a s důvěrou hledají nový domov v Evropě.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, který jsi nám uložil lásku k bližnímu jako přikázání evangelia. Ty otevíráš naše srdce, abychom dovedli vidět své bližní i v těch, kteří svým příchodem narušili naši touhu po klidném a blahobytném životě v bohaté zemi.

Březen 2017

Modleme se, aby postní doba proměnila naše nitro a prohloubila naši víru v Krista umučeného a vzkříšeného, který s námi setrvává ve svaté eucharistii.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, neboť z tvé vůle tvůj Syn vzal na sebe břemeno trestu za lidský hřích, svou smrtí na kříži nás vykoupil a stále mezi námi setrvává ve svaté hostině lásky.

Duben 2017

Modleme se za naše sestry a bratry, kteří víru nenašli nebo ztratili. Ať žijí poctivě podle svého svědomí a dosáhnou pokoje a ať u nás nacházejí pochopení pro úspěchy i prohry svého života.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, který vedeš životy i těch, kteří v tebe nevěří, který je miluješ a chceš, abychom i my je milovali, a nás se ptáš, jak tento příkaz lásky naplňujeme.

Květen 2016

Modleme se, aby v našich srdcích znovu ožila ta krásná lidská láska muže a ženy, která kdysi prozářila naše životy.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, neboť z tvé vůle nachází člověk lásku v očích a srdci druhého, a tato láska je požehnáním našeho života, prozařuje naše dny a ukládá se jako poklad v našem srdci a v naší paměti.

Červen 2017

Modleme se, aby mladí lidé při hledání své cesty víry nacházeli svůj vzor v našem sekulárním řádu a aby také dokázali přijmout jeho závazek.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, kterýs dal kdysi bratru Františkovi odvahu hledat novou cestu víry ve tvé církvi, a toto hledání má pokračovat i dále, přinášet své ovoce a přitahovat hledající mladé lidi.

Červenec 2017

Modleme se za to, abychom v tomto stvořeném světě, jehož zákonitosti odhaluje síla lidského rozumu, stále viděli dílo Boží moudrosti.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, který dáváš svého ducha i těm, kdo bádají nad složitou harmonií stvořeného světa a vedeš je k poznání, že za ní je skryt Stvořitel veškerenstva.

Srpen 2017

Modleme se, abychom neztratili lásku ke své vlasti a svému národu, abychom jako závazek víry přijímali povinnost péče o přírodu a o svou zemi, kterou jednou odkážeme budoucí generaci.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, který jsi nám dal tak krásnou a bohatou zemi, na níž žijeme a za kterou odpovídáme, aby z její krásy žily i naše děti.

Září 2017

Modleme se za své děti, abychom jim dokázali předat krásu a moudrost, kterou my sami jsme poznali na své cestě životem.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, který jsi nám svěřil naše děti, abychom za ně odpovídali tobě, církvi i své vlasti, a vychovali z nich lidi krásné, moudré a dobré.

Říjen 2017

Modleme se, aby naše rozhodnutí jít cestou evangelia v sekulárním františkánském řádu přitahovalo i další naše bratry a sestry, mladé i staré. Modleme se za všechny tři řády sv. Františka a nová řeholní povolání.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, který jsi nám dal poznat radost z bratrství víry v rodině členů sekulárního řádu a v široké františkánské rodině.

Listopad 2017

Modleme se, abychom zbaveni úzkosti s nadějí hleděli ke konečné hranici svého života. Modleme se za zemřelé bratry a sestry ve františkánské rodině.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, který jsi pánem času a jediný znáš dobu trvání našeho života a dle své moudré vůle povoláš jednoho dne naši duši na věčnost.

Prosinec 2017

Modleme se za sebe, abychom při všech strastech a prohrách, které život přinesl, neztratili nic z ideálů, které jsme měli v mládí, abychom děkovali za vše, co přinesl tento rok a s důvěrou hleděli do roku 2018.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, který nás obdarováváš dary Ducha a chceš, abychom je užívali dle tvé vůle pro blaho svých bližních a celé církve.

Pokud se takto modlíme ve společenství, je vhodné na závěr připojit modlitbu sv. Františka, kterou máme v kancionále jako píseň č.928 (Učiň mě, Pane, nástrojem)

KALENDÁŘ NBS SFŘ v ČR pro rok 2017

- 7. ledna** Tříkrálové setkání v kostele sv. Anežky na Spořilově od 15:00 hod.
- 23. - 26. ledna** Československé setkání koordinátorů Pastorce povolání na Velehradě
- 27. – 29. ledna** třídenní seminář ministrů MBS a animátorů SFŘ
- 10. - 15. února** duchovní obnova SFŘ s Jeffem Scaldwellem na Velehradě
- 18. února** jednodenní zasedání NR SFŘ v Brně
- 18. února** zahájení 36. ročníku Cyrilometodějské pouti na Levém Hradci
(mše svatá v 9:30 hod.)
- 4. března** Františkánská pouť na Svatou Horu u Příbrami
- 17. -18. března** jarní formační seminář SFŘ v Praze v KDM
- 8. dubna** pouť ke hrobu br. Dr. Františka Noska v Poříčí nad Sázavou
(mše svatá v 15:00 hod., hlavní celebrant P. Bonaventura Jiří Štivar OFM Cap.)
- 6. května** oblastní setkání při příležitosti 4. výročí úmrtí br. Česlava OFM v Moravské Třebové (začátek v klášterním kostele v 10:00 hod. mší svatou)
- 18. května** oblastní pouť do františkánského kláštera Hájek u Prahy
(podrobnosti <http://hajek.ofm.cz/program.html>)
- 20. května** oblastní setkání SFŘ na Sv. Antonínku
- 27. - 28. května** dvoudenní zasedání NR
- 3. června** Mariánská pouť Prahou (279. ročník)
- 2. července** Kající pouť SFŘ na Sv. Antonínku
(mše svatá v 10:30 hod., hlavní celebrant P. Bartoloměj Černý OFM)
- 4. - 5. července** Dny lidí dobré vůle na Velehradě - stánek s prezentací SFŘ
- 20. - 23. července** duchovní obnova v klášteře kapucínů v Olomouci
(s P. Bonaventurou Štivarem OFM Cap., pořádá MBS SFŘ Olomouc rodiny,
přihlášky na emailu: reznickova@arcibol.cz.)
- 13. - 16. srpna** setkání NR a animátorů SFŘ v Sušici
- 17. srpna** mše svatá za P. Aloise Moce OFM v kostele Panny Marie Sněžné v Praze
v 18:00 hod. (22. výročí úmrtí)
- 26. srpna** zakončení 36. ročníku CMP na Velehradě.
- 2. září** oblastní setkání SFŘ na Sv. Antonínku
- 9. září** jednodenní zasedání NR
- 15. - 16. září** Františkánská národní pouť na sv. Hostýn
- 23. září** Oblastní pouť na Hrádek u Vlašimi (mše svatá v 11:30 hod.)
- 20. - 21. října** podzimní formační seminář SFŘ v Brně
- 2. prosince** zasedání NR

UZÁVĚRKA Zpravodaje NBS vždy týden po zasedání NR

VÝROČÍ PROFESE V I. ČTVRTLETÍ 2017

společenství	příjmení	jméno	řádové jméno	datum profese	výročí profese počet let
Zlín	Husek	Jan	Jan	25.03.1977	40
Zlín	Husková	Marie	Marie	25.03.1977	40
Praha Spořilov	Vašků (Bulínová)	Jitka	Jitka	01.01.1987	30
Praha Spořilov	Muller Ing.	Miloslav	Miloslav	10.01.1987	30
Praha Spořilov	Zajíc Mgr.	Jiří	Jan	10.01.1987	30
Plzeň	Klečatská	Blažena		20.01.1992	25
Plzeň	Kučera	Milan	Ludvík	20.01.1992	25
Plzeň	Kučerová	Ludmila	Marie Františka	20.01.1992	25
Šternberk	Janíček	Alois		26.01.1992	25
Šternberk	Slimaříková	Marie		26.01.1992	25
Opava	Kucharčík	Rudolf	František z Assisi	08.02.1992	25
Opava	Smoleňová	Věra	Marie	08.02.1992	25
Opava	Žídková	Marie	Anežka Česká	08.02.1992	25
Plzeň	Křiváčková	Irena	Anežka	16.03.1997	20
Český Těšín	Swaczynová	Františka	Faustina	19.03.1997	20
Jablunkov	Kapsiowa	Anna	Zuzana	19.03.1997	20
Liberec	Kolářová	Hana	Marie	13.02.2007	10
Praha PMA	Kožená	Regina	Jana Nepomuce- na	19.03.2007	10
Praha PMA	Tichý	Lukáš	Blažej	19.03.2007	10
Praha sv. Josef	Mondeková	Lucie	Anděla	03.01.2012	5
Frýdek-Místek	Hulajová	Marie	Anežka	12.02.2012	5
Frýdek-Místek	Biolková	Marie	Anežka	12.02.2012	5
Plzeň	Schodlbauerová	Libuše	Antonie	15.03.2012	5
Plzeň	Kolafa	Luboš	František	15.03.2012	5
Plzeň	Kolafová	Věra	Klára	15.03.2012	5
Kroměříž	Pláteníková	Jana	Castisima	17.03.2012	5

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

adresa sekretariátu: KLÁŠTER KAPUCÍNŮ, Sekretariát NR SFŘ v ČR, Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

htt://www.sfr.cz